

ונמצא שלא נאמרה אזהרה זו על אכילת בשר קודם זריקה, אלא רק לאחריה.

ומקשינן לשיטת רבא, הסובר שבשר טמא קודם זריקה, אין לוקין על אכילתו לכולי עלמא.

והאמר מר: "והבשר" — לרבות עצים ולבונה?! ומה גרע בשר קודם זריקה, שעדיין אין לו היתר אכילה, מעצים ולבונה, שאינם נאכלים לעולם, ובכל זאת נתרכו למלקות?

ומתריצין: **הבא, עצים ולבונה שנתרכו למלקות, במאי עסקינן, בכגון שקדשו העצים והלבונה בכלי שרת, והיינו, קדושת עצים בכלי שרת היא כאשר חותה הכהן את**

הגחלים מעל המזבח במחתת כלי שרת. וקדושת לבונה היא כשקידשה בבזיכין, ולכך לוקה על אכילתן, משום **דנעשה כמי שקרבו כל מתיריו**, דהיינו, כמו המצב של בשר לאחר זריקת הדם, שהאוכלו בטומאת הגוף חייב כרת, וכאן, שהם אינם בשר אלא עצים ולבונה, לוקה האוכלם.

דתנן: כל דבר שיש לו מתירים לאכילה, כגון בשר קדשים, שיש לו מתירים בזריקת הדם, שהיא מתירתו באכילה, יש חיוב כרת על אכילתו בטומאת הגוף, רק משקרבו מתיריו, ולא קודם לכן. ואילו כל דבר שאין לו מתיריו, יש חיוב כרת על אכילתו רק משקדש בכלי. ומשום כך, בשר קודם זריקת הדם גרע מעצים ולבונה שנתקדשו בכלי. ⁶

כשם שלוקה על אכילת עצים ולבונה על אף שאינם ראויים לאכילה, הוא הדין שיש לו ללקות על אכילת בשר קודם זריקה, על אף שאין לו היתר אכילה, והוכחה זו קיימת אף אם נעמיד את הפסוק של עצים ולבונה באופן שקדשו בכלי, כי אמנם נעשו כמי שקרבו מתיריו. אבל מכל מקום אין הם ראויים לאכילה, ואף על פי כן לוקה על אכילתם, והוא הדין לבשר קודם זריקה?!

ותירץ, נאמרו שני דינים באיסור אכילת קודש בטומאה: א. דין הנאמר בפסוק "והטהור, כל טהור יאכל בשר" שאין חייב בזה אלא בדבר הניתר לטהורים, שעל ידי כן נחשב ראוי לאכילה, וכפי שדרשה הגמרא במנחות [כה ב], מהפסוק "כל טהור יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר וכו' וטומאתו עליו", ובידן זה כל דבר שאינו ראוי לאכילה אין חייבים עליו משום טומאה. ב. דין הנלמד מן הפסוק "אשר יקרבו, שענינו לחייב על כל דבר הנקרב שאכלו בטומאה, ובזה אף שאין חייב אלא משעה

ותירץ, כיון שסובר הרמב"ם שחיוב מלקות על אכילת פסולי המוקדשין, הוא משום הלאו של "לא תאכל כל תועבה", הרי שלא זו נאמר רק במקום שכל הקרבן פסול, שאז נקרא "תועבה". אבל כאשר חל פסול רק על בשר קודש, באופן שלא נפסל הקרבן כולו, אינו חייב משום "לא תאכל כל תועבה", וכפי המתבאר בלשון הרמב"ם [פסולי המוקדשין, יח ג] "כל קרבן שנאמר שהוא פסול, בין שנפסל במחשבה, בין במעשה, בין שאירע לו דבר שפסלו, כל האוכל ממנו כזית במזיד לוקה, שנאמר לא תאכל כל תועבה", הרי שהזכיר הרמב"ם הלאו זה, רק קרבן פסול. אבל סתם פסול בשר קודש, אינו בכלל לאו זה, ולכן, סובר הרמב"ם שמדאורייתא אינו לוקה על אכילת בשר קודש טמא, משום שאינו נכלל באיסור אכילת פסולי המוקדשים.

6. הקשה בחדושי רבנו חיים הלוי [פסולי המוקדשין, יח יב], מה הועילה הגמרא בתירוצה, הרי הוכחת אביי מדין עצים ולבונה היתה כי